

Дора Габе

Лес

На дърен храм недвижими колони
са твоите дънери, о, лес. От векове
във запусение, под оголени клони
градиш си гробница от мъртви листове.

Сърцето си в сърцето на земята впиваш
и смучиш тайните дълбоки на света
и с вечно ги мълчание покриваш,
заслушан в шепота неясен на нощта.

Вземи ме, нека твоята вечност ме обвие,
притискам гръд о теб, усещам твоята плът
и чувам пулса ти дълбоко в теб да бие.
Тук свършва моя ден и спира моя път.

А горе, в клоните ти, пролет млада
се къпе в светлина и грее, и цъфти,
разметнала снага връз твоите плещи.
Оттамо лист отронен дълго, дълго пада...

КРАЙ

© Дора Габе

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11638>]